

TILLE VINCENT
LUXEPAARDJES

THRILLER

TILLE VINCENT
LUXEPAARDJES

Colofon

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tekst: Tille Vincent

Omslagontwerp: Whitespray

Omslagillustratie: www.shutterstock.com

Vormgeving/Opmaak: Studio Lannoo i.s.m. Mediactief

Als u opmerkingen of vragen heeft,
dan kunt u contact nemen met onze redactie:
redactielifestyle@lannoo.com

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2013

D/2013/45/74 – NUR 332

978 94 014 0760 1

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

‘Ruben...’

Het stemmetje klonk hoog en iel en deed denken aan een kleine kat die klaaglijk miauwde omdat ze honger had of alleen gelaten werd. Het was vooral het onaangename geluid dat de haren in Henry’s nek deed rechtstaan.

‘Ik wil seks.’

Datzelfde stemmetje klonk plots niet meer als een kleine kat in Henry’s oren.

‘Nu.’

Henry draaide het hoofd zo ver mogelijk naar achter om te kijken waar het stemgeluid vandaan kwam. In de deuropening stond een naakte vrouw, een meisje nog op het eerste gezicht. Ze schatte haar amper een meter vijfenvijftig groot, met kortgeknipt witblond haar, grote en zwaar opgemaakte ogen als een Japans mangafiguurtje en de meest sensuele mond die Henry ooit had gezien. Het meisje leunde met de bovenkant van haar rug tegen de deurstijl waardoor haar gebruide en slanke lichaam een perfecte boog vormde en haar kleine ronde borsten met de stijve tepels fier naar boven wezen. De pose was ongetwijfeld ontzettend sexy maar kon niet echt comfortabel zijn, bedacht Henry terwijl ze zich teruggedraaide naar de man tegenover haar.

Ruben Natal leunde ver achterover in zijn fauteuil en wreef langzaam met zijn duim en wijsvinger over zijn gladgeschoren kin. Zijn blik, een vreemde mengeling van lust en irritatie, liet het meisje geen seconde los. Hij tuitte zijn lippen, zette zijn handen gedecideerd op de zijleuningen van de stoel en duwde zich recht. Zijn ogen bleven strak op het meisje in de deuropening gericht.

Henry zette zich vooraan op haar stoel en draaide zich weer om. Het meisje leunde nog steeds in dezelfde houding tegen de deurstijl. Ze had intussen een hand tussen haar benen gelegd en bewoog die langzaam van boven naar beneden toe. Ze had haar hoofd in haar nek gelegd en hield de mond halfopen waardoor Henry het puntje van haar tong kon zien. Henry vond het stukje theater vooral lachwekkend, maar kon niet ontkennen dat er ook een sensuele spanning van uitging die haar intrigeerde en zelfs een beetje opwond. Het meisje kwam haar vaag bekend voor, maar Henry kon zich niet herinneren waar ze haar eerder gezien had. Het meisje stootte korte kreungeluiden uit, die Henry zenuwachtig maakten.

Ze wierp een blik op de man die nog steeds op dezelfde plaats stond en met zijn handen diep in de zakken van zijn zwarte linnen broek glimlachend naar het meisje keek. Ruben Natal had Henry die ochtend op een onmogelijk uur ontboden om aan zijn biografie te werken. Ze was ontzettend vroeg uit bed gekomen en had zich gehaast om op tijd te zijn. Eigenlijk had ze gehoopt dat Natal haar vandaag niet zou laten opdraven, want om kwart voor vijf moest ze een vlucht naar Washington halen. Het was intussen voorbij elf uur en als ze nu niet verder werkten, zou de hele ochtend voor niets zijn geweest.

Ruben Natal zette een paar stappen in de richting van de deur. Henry vond hem geen knappe man, maar voor een vijftiger zag hij er bijzonder fit uit. Alleen aan zijn grijze haren merkte je dat hij ouder werd. Henry twijfelde er niet aan dat hij regelmatig op de snijtafel van een plastisch chirurg lag om een en ander te laten aanspannen.

Het meisje maakte zich los van de muur. Tergend traag kwam ze naar hem toe gewandeld. Ze plaatste eerst haar teenpunten en dan pas de rest van haar voet. Ze klinkt niet alleen als een kat, ze loopt ook als een kat, dacht Henry die het tafereel met stijgende verbazing gadesloeg. Het voelde alsof ze in een bizarre pornofilm terechtgekomen was, zo eentje waarbij een naakte vrouw de kamer binnenkomt, de man versiert die met zijn secretaresse aan het werken is, waarna ze met drie over het tapijt gaan rollebollen. De gedachte alleen al deed een koude rilling over Henry's rug lopen. Ze ademde diep in en probeerde iets te zeggen, maar er kwam geen geluid uit haar mond.

De jonge vrouw stond intussen voor Ruben Natal en knoopte met vlugge vingers zijn hemd open. Haar kruin reikte amper tot aan zijn kin en hij keek met een wellustige glimlach op haar neer. Hij boog zich voorover en tilde haar in een vloeiende beweging op. Ze slaakte een geaffecteerd gillette en legde haar armen in een sierlijk gebaar om zijn hals. Zonder Henry een blik waardig te gunnen, liep hij met het meisje in zijn armen de kamer uit. Ze hoorde hem de trap opgaan en toen er boven een deur dichtsloeg, wist ze wel zeker dat Ruben Natal niet snel terug zou komen.

Henry gooide haar notitieblokje op de glazen salontafel en vloekte luid. Op het papier stonden alleen een paar droedels die ze getekend had terwijl Ruben Natal zijn levensgeschiedenis uit

de doeken deed. Een bloemetje, twee ogen die een beetje loens-
ten, een krul die klein begon en steeds verder over het blad uit-
waaierde. Ze nam het digitale opnameapparaat van de tafel en
zette het uit. Het lampje lichtte even op. Dat betekende dat ze zo
snel mogelijk de batterijen moest vervangen.

Ze stond op, rekte zich uit en draaide een paar keer om haar
as om de enorme woonkamer in zich op te nemen. Ze was erg
onder de indruk geweest toen ze de eerste keer het huis van
Ruben Natal binnenkwam. De kamer waarin hij haar ontving
was enorm groot en had openslaande ramen die uitgaven op het
park achter de villa. Ze deden de ruimte nog groter lijken.

Aan de muur hingen schilderijen die Henry nog niet eerder
bekeken had. Ze liep op stijve benen naar een doek met kleurige
rechte lijnen die elkaar overlaptten. Het deed haar een beetje aan
Mondriaan denken, maar dan de slordige versie, en ze vroeg zich
af of Ruben Natal er veel geld voor betaald had. Een eindje ver-
der stonden twee schapen, of tenminste hun lichamen, want het
leek alsof ze hun kop door de muur gestoken hadden. Henry leg-
de haar hand op één van de twee, maar trok het geschrokken te-
rug. De wol voelde griezelig warm aan. Het leek alsof het schaap
nog leefde.

Met gekruiste armen bleef ze voor het grote raam staan en
zuchtte diep. Ze had deze opdracht aangenomen voor het geld,
maar intussen had ze er spijt van. Helaas zag ze nu geen kans
meer om eronderuit te komen.

Ruben Natal was een steenrijke mediatycoon met productie-
huizen over de hele wereld. Je kon geen land bedenken of er liep
een programma van zijn bedrijf, meestal realityshows. De in-
houd zag er op papier altijd veelbelovend uit, maar in werkelijk-
heid balanceerden ze vaak op het randje van de marginaliteit.

Het bijzondere aan de realityprogramma's uit de stal van Ruben Natal was, dat hij met mensen van over de hele wereld werkte. In zijn keuze van kandidaten zocht hij altijd de controverser op. Een militante Palestijn werd samen met een Joodse kolonist op een boot gezet en vervolgens een maand lang de zee opgestuurd waar ze verplicht moesten samenwerken. Een streng katholieke homohater kwam gegarandeerd tegenover een atheïstische lesbica te staan, bij voorkeur eentje die al jaren lid was van een organisatie als Femen en met ontblote borsten voor gelijke kansen streed. En een brave huisvader met twintig jaar dienst bij moeder de vrouw werd het extra moeilijk gemaakt wanneer hij de kamer moest delen met een bloedmooie nymfomane die een voorkeur had voor hondstrouwe mannen met een buikje, witte sokken in open sandalen en T-shirts met een foute print. Waar Natal zijn deelnemers bleef halen, was een raadsel voor Henry. Telkens wist hij het publiek te verrassen met ten top gedreven extravagantie of tot de verbeelding sprekende combinaties van karakters of culturen.

Bij geen enkel programma viel echter zijn naam. Ruben Natal mocht dan wel de eigenaar van alle productiehuisen zijn en naar eigen zeggen de concepten voor elk programma zelf bedenken, toch wou hij op geen enkel moment in de schijnwerpers staan. Je moest al verdomd bedreven zijn in het googelen om iets over zijn leven te weten te komen.

Het was Henry dan ook een raadsel waarom de man plots zo gebeten was op een boek over zijn leven. De uitgeverij waarvoor ze af en toe als ghostwriter werkte, had haar gecontacteerd met het voorstel en zij had gretig toegehapt. Haar belangrijkste motivatie was haar bankrekening, want die zag er de laatste maanden verontrustend leeg uit. Op het moment dat de uitgever haar

belde, wist ze hoegenaamd niet wie Ruben Natal was en wat hij deed. Ze had geprobeerd informatie over hem te vinden op het internet, maar het enige dat ze kon opmaken uit de schaarse informatie was dat hij – onder andere – televisieprogramma's maakte. Toen ze wat later de volledige briefing kreeg, had de uitgever haar verteld dat al vier schrijvers hun tanden hadden stukgebeten op het project. Henry was de schrijver van de laatste kans. Aanvankelijk was ze gecharmeerd geweest omdat de uitgever haar gekozen had, maar zodra ze Ruben Natal leerde kennen, had ze begrepen waarom de anderen er de brui aan gegeven hadden.

Ruben Natal was de koelste kikker en de meest onaangename man die Henry ooit had ontmoet. Toen ze aan hem werd voorgesteld in het hoofdkantoor van de uitgeverij, had hij haar uitgestoken hand genegeerd en verbaasd een wenkbrauw opgetrokken.

'Ik dacht dat Henry een mannennaam was', had hij tegen de uitgever gezegd, om vervolgens meteen over te gaan tot de details van het contract. Henry had ongemakkelijk naast hem gezeten en geprobeerd de juridische spitsvondigheden te begrijpen die de advocaat van Ruben Natal met een nasale stem voorlas. Volgens Henry had de man geoefend op het onaangename geluid om het de mensen met wie zijn baas contracten afsloot, nog moeilijker te maken. Of hij wou hen waarschuwen voor wat hen nog te wachten stond, dat kon ook.

De advocaat legde haar uit dat ze aan niemand mocht vertellen dat ze de biografie van Ruben Natal schreef. De lezer moest ervan overtuigd zijn dat de man *himself* elk woord en elke zin zelf verzonnen en geschreven had. Het mocht nooit uitkomen dat er een ghostwriter achter het project zat.

De schrijver mocht uitsluitend noteren wat Ruben Natal vertelde tijdens de interviews. Ze mocht op geen enkel moment persoonlijke commentaar geven of extra informatie opzoeken voor het boek. Elk hoofdstuk zou worden nagelezen en gecorrigeerd, niet alleen door Ruben Natal, maar ook door een aantal vertrouwelingen en advocaten. Henry diende voor de opnames een digitaal apparaat te gebruiken dat Ruben Natal haar ter beschikking stelde. Bij elke volgende interviewsessie moest ze bewijzen dat ze de vorige opnames gewist had. Zodra alles definitief op papier stond, zou een informaticus in opdracht van Ruben Natal alles van de harde schijf van haar computer wissen – zowel de geluidsfragmenten als de tekst. Eventuele notities en aantekeningen moest ze integraal en ongewijzigd terugbezorgen.

Sommige details – zo mocht ze aan niemand vertellen welke kleding Ruben Natal droeg of hoe hij zijn koffie dronk – hadden Henry bijna aan het lachen gebracht, maar ze had zich kunnen bedwingen. Ze kreeg het ongemakkelijk warm toen de advocaat de dwangsommen voorlas die op de verschillende overtredingen van de artikels in het contract stonden. Waar dachten ze dat Henry honderdduizend euro vandaan zou halen als er iets fout liep? Ze wist amper hoe ze de huur voor volgende maand moest ophoesten. De details klonken vaak zo absurd dat ze maar met een half oor naar de advocaat had geluisterd.

Intussen had ze geprobeerd om hoogte te krijgen van de man die ze moest interviewen. Ze had zich afgevraagd waarom hij per se een biografie wenste, als niemand iets over hem te weten mocht komen. Pieter De Prins, de uitgever, had haar voor de vergadering uitgelegd dat Natal hen zelf benaderd had met het voorstel. Een van de medewerkers van Natal had zelfs al een enorme campagne bedacht waarmee het boek gepromoot zou worden.

‘Ik snap nog altijd niet waarom hij wil dat er überhaupt iets over hem geschreven wordt’, had Henry gezegd zodra Natal en zijn advocaat vertrokken waren. Daarop had de uitgever lachend zijn schouders opgehaald en opgemerkt dat bijna iedereen ijdel genoeg was om zichzelf in druk te zien. Bovendien kon de uitgeverij de biografie niet weigeren omdat Ruben Natal een stevige voet had in het bedrijf. Hij was een van de mannen die achter de schermen alles draaiende hield.

‘Doe jij nu maar gewoon je werk’, had Pieter De Prins sussend gezegd toen Henry een beetje ongerust naar de dwangsommen uit het contract had gevraagd. ‘Neem op wat hij zegt en probeer het zo letterlijk mogelijk neer te schrijven. Als ik jou was, zou ik hem niet te veel vragen stellen. Naar wat ik van je voorgangers begrepen heb, houdt hij niet van nieuwsgierige interviewers.’

Het bedrag waarvoor ze de job moest klaren, had riant geleken toen ze die aannam. Henry besepte ondertussen dat het *peanuts* was voor iemand van Natals kaliber. Zijn biografie beloofde een veel grotere klus te worden dan ze had voorzien. Hij verplichtte haar om op de meest onmogelijke momenten op te draven voor interviews en vertelde dan enkele uren monotoon over zijn werk. Het was gortdroge kost: hoe hij zijn bedrijven had opgericht en hoe hij het televisielandschap had veranderd zonder ooit zelf in beeld te komen. Hij gaf haar prints met tabellen vol getallen en eiste dat Henry ze verwerkte in de tekst. Ze had een snelle blik op de grafieken geworpen en ze meteen in een map gestopt bij de rest van haar notities. Geen haar op haar hoofd dacht eraan die cijfers ooit te gebruiken. Ze kreeg al hoofdpijn als ze het zich probeerde voor te stellen.

Enkele keren had ze voorzichtig geprobeerd om hem wat informatie over zijn privéleven te ontfutselen, maar hij had haar

altijd afgeblokt en was gewoon verder gegaan met zijn monoloog. Henry had geen flauw idee hoe ze de urenlange interviews in een leesbare, laat staan interessante tekst moest gieten. Ruben Natal had het boek net zo goed kunnen dicteren aan een robot met een ingebouwde typemachine.

Henry geeuwde en rekte zich uit. Haar maag gromde luid en ze was blij dat Ruben Natal het niet kon horen. Ze was te laat uit bed gekomen voor een ontbijt en had alleen een glaasje water gekregen van haar gastheer – of beter, van de butler die blijkbaar het hele huishouden bestierde en als een geest verscheen en weer verdween. Ze had geen flauw idee waar hij nu uithing, maar ze was er zeker van dat hij haar kon zien. Langzaam liet ze haar blik over het plafond dwalen, op zoek naar camera's. Ze zag niets wat op een camera leek, maar ze was ervan overtuigd dat ze in het oog werd gehouden. Als ze een kunstwerk aanraakte of de documenten zou lezen die in de map op de salontafel lagen – de voorbereiding van Ruben Natal op hun gesprekken, waarschijnlijk alleen maar meer tabellen met cijfers – zou ongetwijfeld ergens in huis een alarm afgaan. Vervolgens zou ze manu militari naar buiten worden geëscorteerd. Waarschijnlijk kreeg ze de volgende dag een deurwaarder op bezoek die haar een officieel document zou overhandigen met alle dwangsommen. Het bedrag zou zo hoog zijn dat ze haar maar beter meteen naar de gevangenis brachten. Daar zou ze brieven kunnen schrijven voor minder geletterde vrouwen, bedacht ze terwijl ze onbewust haar wijsvinger in haar mond stopte. Misschien zou ze zelfs les kunnen geven en een paar onverbetelijke dievegges op andere ideeën brengen.

Verdiept in gedachten liet ze zich weer in de fauteuil zakken en leunde achterover. Het was intussen bijna twaalf uur. Als Ruben

Natal niet opschoot, zou het heel moeilijk worden om nog tijdig op de luchthaven te geraken. Ze viste haar gsm uit haar tas en zette hem aan. Ruben Natal stond erop dat haar toestel uit stond tijdens de interviews. Op dit eigenste moment riskeerde ze een dwangsom van tienduizend euro, als ze het zich goed herinnerde. Zodra ze haar persoonlijke code had ingetikt, verscheen een berichtje op het scherm. Het kwam van Victor, Henry's beste vriend, die haar een goede reis naar Washington wenste. Henry glimlachte vertederd. Het was typisch voor Victor om zich zo om haar te bekommeren. Hij begreep haar vlieg angst en probeerde met een berichtje de pijn wat te verzachten. 'Mag de wind je dragen over zachte wolken', had hij geschreven. Zoveel meligheid zou haar normaal gezien de gordijnen injagen, maar als het van Victor kwam, kon ze veel verdragen. Hij was waarschijnlijk de liefste man die ze ooit ontmoet had. Als hij hetero zou zijn, was ze al lang met hem getrouwd.

Ze probeerde een internetverbinding te maken via het draadloze netwerk in het huis, maar toen ze zag dat ze een paswoord moest invoeren, zette ze haar telefoon uit. Zou iemand weten dat ze haar gsm had aangezet? En stond er ook een dwangsom op wanneer Ruben Natal niet aanwezig was?

Ze probeerde te luisteren naar geluiden die menselijke aanwezigheid zouden verraden, maar hoorde alleen de zachte muziek die al de hele ochtend op de achtergrond speelde. Het getingel maakte haar bloednerveus. Ruben Natal was blijkbaar dol op jazz. Niet de gewone jazz waarin de noten elkaar min of meer logisch opvolgden, maar het soort dat Henry op stang joeg. Lange stukken waarin geen samenhang zat en waarbij elk instrument zijn eigen weg leek te gaan, tot je oren niet meer wisten waar ze naar moesten luisteren en je brein alleen maar verwarde

impulsen kreeg. Gelukkig speelde de muziek vrij zacht en als ze echt haar best deed, kon ze het geluid soms helemaal buitensluiten. Maar nu ze hier zo alleen in de woonkamer zat, leek het alsof de noten een aanval op haar trommelvliezen gelanceerd hadden. Haar ogen speurden de ruimte af naar een afstandsbediening, maar ze zag niets wat er op leek. Ruben Natal leek alles in zijn huis te besturen via zijn telefoontoestel. Met een druk op de knop liet hij bijvoorbeeld een scherm uit het plafond komen om haar stukjes van realityshows te laten zien, zodat ze goed wist waarover hij sprak. Het scherm rolde achteraf zo geluidloos terug op, dat ze soms niet eens merkte dat het weer in het plafond verdwenen was.

Ze wreef hard met beide handen over haar bovenbenen en begon een populair deuntje te neuriën om de vervelende achtergrondmuziek buiten te sluiten. Het lukte maar gedeeltelijk. Dan stond ze op en liep naar een deur waarvan ze vermoedde dat hij op de keuken uitgaf. Voorzichtig stak ze haar hoofd naar binnen en riep zachtjes ‘Hallo?’ maar er gebeurde niets. Ze zette een stap verder zodat ze de ruimte beter kon zien. Alle keukenmeubilair bestond uit roestvrij staal dat glimmend was opgepoetst. Nergens lag iets dat deed vermoeden dat hier ooit gekookt werd. Geen ingrediënten op het aanrecht, geen kookpot op het enorme fornuis. Alleen maar blinkende werkbladen en neutrale kasten. Ze probeerde te ontdekken achter welke van die kasten de koelkast verborgen zat. Zou ze er iets uit durven halen om te eten? Henry kon zich niet herinneren of er daarover iets in het contract had gestaan.

Ze schrok toen aan de andere kant van de keuken een deur openging. Een grote, slanke vrouw kwam binnen. Ze droeg een

smetteloze witte schort die ze aan het toeknopen was en had een koket wit mutsje op het hoofd. Toen ze Henry in het oog kreeg, bleef ze stokstijf staan.

‘U zoekt iemand?’ vroeg ze neutraal, maar niet bijzonder hartelijk. Henry tilde haar handen op in een verdedigend gebaar en schudde snel het hoofd.

‘Nee, nee’, stamelde ze. ‘Ik wacht op meneer Natal. We waren aan het werken en toen stond er...’

Ze stopte abrupt met praten. Als ze deze vrouw vertelde wat er daarnet gebeurd was, zou er zeker hommeles van komen. Henry glimlachte schaaapachtig en haalde haar schouders verontschuldigend op. ‘Ik wacht gewoon op meneer Natal’, zei ze. ‘Hij is even naar boven voor persoonlijke zaken.’

Henry hoorde zelf hoe stom die laatste zin klonk, maar de vrouw mompelde instemmend. Ze stak een hand in de zak van haar schort en maakte met de andere hand een gebaar in de richting van de deur.

‘Ik stel voor dat u weer in de woonkamer plaatsneemt’, zei ze formeel. ‘Meneer Natal vindt het niet prettig als er vreemden in zijn keuken komen. Hebt u nog iets te drinken?’

Henry knikte opgelaten. Ze opende haar mond om te vragen of ze misschien iets te eten kon krijgen, maar toen ze het strakke gezicht van de vrouw zag, besliste ze dat het beter was om te zwijgen. Als een geslagen hond keerde ze terug naar haar plaatsje in de woonkamer. Ze liet zich met een zucht weer in de fauteuil zakken. Eigenlijk wou ze naar huis om haar spullen te pakken voor de reis. Ze zou maar drie dagen weg zijn, maar waarschijnlijk zat er een officieel diner in het programma waarvoor ze zich wat deftiger moest kleden. Ze bedacht dat ze haar blauwe jurk zou meenemen. Die kreukte niet te hard en ze zou er niet mee

uit de toon vallen tussen de journalisten op de persvoorstelling. Ze probeerde zich de titel van de film te herinneren waarover ze een stuk moest schrijven, maar veel verder dan 'town' kwam ze niet. Het tijdschrift waarvoor ze aan de persreis deelnam, had haar opgedragen om de acteurs te interviewen en er een verslag over te schrijven. Henry had nog niet de tijd genomen om informatie over de sterren die in de film acteerden, op te zoeken. Het waren twee mannen en één vrouw als ze het zich goed herinnerde. Toen ze hun namen las, was er geen belletje gaan rinkelen. Ze hoopte dat ze nog iets kon voorbereiden op het vliegtuig naar Washington. Met een beetje geluk was er wifi aan boord en kon ze de bio's van de acteurs vinden op het internet. De interviews vonden pas de tweede dag plaats, dus had ze ook nog een avond om wat opzoekwerk te doen. Maar Henry wist hoe hondsmoe ze was als ze de oceaan overstak. Bij elk bezoek aan de Verenigde Staten kon ze om acht uur 's avonds amper nog de ogen openhouden. Waarschijnlijk was er na aankomst in de stad een diner voorzien en wie weet een persvoorstelling van de film. Ze voelde hoe haar spieren samentrokken en een harde bal vormden bovenaan haar rug. Henry wist weinig over films of acteurs, maar blijkbaar dacht men er bij het damesblad waarvoor ze regelmatig schreef, anders over. Of ze vonden gewoon niemand die gek genoeg was om op drie dagen heen en weer naar Washington te reizen, dacht ze terwijl ze hardnekkig probeerde een geeuw te onderdrukken. Toen dat niet lukte, liet ze zich gaan en rekte zich luid kreunend uit. Zou ze haar ogen even sluiten en nog snel proberen een uiltje te knappen voor Ruben Natal terugkwam? Hij was intussen al bijna anderhalf uur verdwenen. Hoe lang kon seks in godsnaam duren? Was de man misschien impotent? Had hij moeten wachten op de werking van een viagrafil? Henry giechelde nerveus.

Ruben Natal was ongetwijfeld verre van impotent. Henry probeerde hem naakt voor te stellen wat een nieuwe giechelbui veroorzaakte. Waarschijnlijk had hij een fit en afgetraind lichaam en zag hij er goed uit voor zijn vijfenvijftig jaar. Maar zou hij die kleine oude-mannen-hangtietjes kunnen verbergen? Hij was een tikkeltje kalend met grijs haar aan de slapen. Zou zijn schaamhaar ook al grijs zijn? Waarschijnlijk scheert hij het af, dacht Henry, om zijn lul groter te laten lijken.

En hoe zou hij er langs de achterkant uitzien? Nog stevige, strakke billen of eerder een smalle kont waaronder al wat hangrimpels zaten? Zou hij haren op zijn rug hebben of niet? Er liep een rilling over Henry's rug, want weinig dingen deden haar meer griezelen dan een behaarde mannenrug. Ze herinnerde zich de oudere man die vroeger karweitjes opknapte in haar middelbare school. Hij was enorm behaard en wanneer hij in de zomer onderhemdjes zonder mouwen droeg, hadden Henry en haar vriendinnen hem vaak met afkeer gadeslagen. De aanblik had hen meer dan eens de slappe lach bezorgd. Het rughaar van de klusjesman leek door te lopen in zijn hoofdhaar en over zijn armen, zodat hij enigszins op een grote aap leek. Hij had het niet erg gevonden dat de meisjes zoveel plezier hadden wanneer ze hem zagen. Wanneer hij in een goede bui was, trakteerde hij hen zelfs op een trucje met zijn valse tanden. Hij kon zijn gebit met de tong zo ver naar buiten duwen dat het leek alsof hij een tweede gezicht had. De meisjes waren telkens gillend van het lachen weggestoven als hij weer eens voor hen stond met zijn tanden vijf centimeter voor zijn mond.

Ze duwde met haar tong tegen haar tanden alsof ze probeerde om haar eigen gebit naar buiten te duwen en tilde haar pols tot voor haar ogen. Als Ruben Natal binnen een kwartier niet terug beneden stond, zou ze haar spullen pakken en vertrekken. Ze

had geen zin om haar vlucht te missen omdat meneer liever zijn lul achterna liep dan te werken aan zijn boek.

Henry sloot haar ogen en probeerde zich het meisje voor de geest te halen. Ze zag het soepele lichaam weer, de katachtige bewegingen en de groene ogen die haar geen blik hadden gegund. Werkte ze voor televisie? Was ze een actrice uit een of andere reeks? Stond ze in de societypagina's van de roddelpers? Henry schudde gefrustreerd het hoofd. Haar geheugen liet haar steeds vaker in de steek, zeker als het over namen van mensen ging. Zo had ze onlangs een vrouw die ze al vijftien jaar kende, met een verkeerde naam aan iemand voorgesteld. De vrouw, die het redactionele werk van een blad verdeelde, had haar die vergissing blijkbaar bijzonder kwalijk genomen. Sinds die dag had ze geen enkele opdracht meer van haar gekregen.

Onlangs had Henry op televisie een komiek gezien die uiteenzette hoe hij de namen van de mensen die hij ontmoette, probeerde te onthouden. Hij zocht bij iedereen die aan hem werd voorgesteld, een adjectief dat die persoon het best omschreef. Bij voorkeur begon dat adjectief met dezelfde letter als de voor naam. 'Ik verzeker je dat je "sletterige Sonja" een stuk minder snel vergeet dan alleen maar Sonja', had hij lachend uitgelegd. Henry probeerde een adjectief te verzinnen voor de redactrice wiens naam haar nu te binnen schoot. Ilse heette ze. Ingewikkelde Ilse? Ingetogen Ilse? Indrukwekkende Ilse? Ingedommelde Ilse? Idioot-snel-op-haar-tenen-getrapte Ilse was geen slechte maar een beetje aan de lange kant. En wat als ze de vrouw plots 'idioot' zou noemen in plaats van bij haar voornaam? Dat zou de onderlinge relatie vast niet verbeteren.

En wat paste bij Ruben Natal? Ruw? Rumoerig? Rijk? Dat laatste klopte zeker, maar ze was er niet zeker van dat het haar zou

helpen om op zijn voornaam te komen. Het was waarschijnlijk contractueel verboden om de man Ruben te noemen. Ze moest dus eerder een adjectief vinden bij Natal. Nurks en nors waren de eerste woorden die haar te binnen schoten.

Om kwart over een nam Henry het opnameapparaatje en het notitieblok van de tafel en stopte ze in haar tas. Dan stond ze op en keek om zich heen. Waar zou haar jas zijn? De schimmige figuur had hem aangenomen toen ze binnenkwam, maar ze had geen flauw idee in welke richting hij verdwenen was. Waarschijnlijk zat er een verborgen klerkast in de hal van het huis waar de jassen geperst, gestreken en geurend naar Chanel N° 5 uitkwamen. Ze kon niet zomaar vertrekken zonder jas, want het was het enige deftige exemplaar dat ze bezat. De andere jas in haar kast was veel dikker en bovendien zat er een enorme vlek op de voorkant.

Ze stond met de deurknop in de hand toen ze gestommel hoorde. Voetstappen kwamen snel de trap af en voor ze goed en wel terug in haar fauteuil zat, kwam Ruben Natal de kamer binnen. Ze was met een vreemde karpersprong naar de haar toegewezen plaats gesprongen en was ongemakkelijk terechtgekomen, zodat haar twee benen nu in een rare hoek naar voor staken en haar billen gedeeltelijk over de rand hingen. Ruben Natal fronste even zijn voorhoofd, maar ging dan voor haar zitten en vouwde zijn handen op exact dezelfde manier als hij eerder op de dag gedaan had. Henry zette zich recht en trok een scheve glimlach.

‘Ik dacht dat u...’, begon ze, maar hij onderbrak haar met een korte beweging van zijn hand.

‘U moet niet denken, juffrouw’, zei hij. ‘U moet luisteren naar wat ik vertel. Waar zijn uw pen en papier? Waar is de recorder?’

Verveeld trok Henry de tas op haar schoot en haalde de spullen er weer uit.

‘Ik moet een vliegtuig halen’, zei ze opgelaten. ‘Eigenlijk heb ik geen tijd meer om...’

Hetzelfde handgebaar legde haar het zwijgen op.

‘We werken nog even door’, zei hij onaangedaan terwijl hij met zijn kin een beweging naar de recorder maakte om aan te geven dat ze hem moest aanzetten. Henry opende haar mond om te protesteren. Ze was nu al te laat en het zou haar niet meer lukken om op tijd in de luchthaven te geraken. Ze moest nog douchen, haar kleren pakken en naar Brussel rijden. Hoe moest ze dat in godsnaam klaarspelen?

Ruben Natal wreef met zijn lange pianovingers over zijn voorhoofd en keek haar aan.

‘Waar waren we gebleven?’ Een overbodige vraag, want een seconde later pikte hij de draad van het verhaal weer op. Henry liet zich ongemakkelijk achterover in de fauteuil zakken en deed alsof ze extra notities nam bij de opname. Stiekem schreef ze LUL op het papier en begon de letters te versieren met krulletjes. Daardoor merkte ze niet dat Ruben Natal was opgestaan en op amper een meter bij haar vandaan stond. Geschrokken sloeg ze het notitieblok dicht, hopen dat hij niet gemerkt had waarmee ze bezig was.

‘Iemand laat u uit’, zei de man afgemeten. Zonder haar een hand te geven – dat had hij nog geen enkele keer gedaan – liep hij de kamer uit. De schim kwam de kamer binnen met haar jas en begeleidde haar zwijgend naar de deur. Toen ze buiten stond, kon ze zich niet herinneren hoe de butler eruitzag. Ze wist zelfs niet of hij oud of jong was. Blijkbaar omringde Ruben Natal zich met mensen die konden verdwijnen in het behang.